

Arta teatrului și a povestirii în grădiniță

Jocul de rol este o metodă derivată din psihodramă, metodă terapeutică creată de J.L. Moreno în 1921, prin care se urmărește formarea modului de a gândi, simți și acționa, specific unui anumit statut, dezvoltarea capacităților empatice, a capacității de a rezolva situații problematice, verificarea corectitudinii și eficienței comportamentelor formate la copii și înlăturarea comportamentelor neadecvate.

Referindu-mă la preșcolari, jocul de rol este totuși un prim pas spre socializare, un bun prilej de comunicare, de relaționare. Jocul de rol constă în construirea unui personaj, a unei situații în care copilul este implicat profund - el își va folosi imaginația pentru a crea scenariul, iar în acest fel îți poți da seama cum reacționează în diferite situații, cum percepe lumea și tipurile diferite de comportament ale acestuia.

Poveștile ne pot lăsa, de asemenea, să vedem cum gândesc și simt alții. Cu alte cuvinte, ne pot permite să empatizăm cu oamenii din jurul nostru. De fapt, cu cât povestea este mai convingătoare, cu atât oamenii devin mai empatici în viața reală. Istorisirile ne permit, de asemenea, să împărtășim informații într-un mod memorabil, care ar fi putut ajuta strămoșii noștri să coopereze și să supraviețuiască. Spunând o poveste mai degrabă decât doar recitând fapte seci, ne amintim detaliile mai clar.

Tocmai de aceea, deseori folosesc marionetele în predare: sunt ușor de manipulat, comunic noțiuni în mod atractiv, mențin atenția copiilor mai ușor, solicitându-i și pe ei să le folosească, pot reactualiza cunoștințele. De exemplu, marioneta știe (sau nu) culorile, să numere, cunoaște aspecte specifice anotimpului primăvara, dorește să afle ceva etc. iar copiii devin actori sau spectatori interactivi.

Și pentru că cei mici încep spre 5-6 ani să participe cu interes la dramatizarea unor povești, în afară de marionete folosesc și un set de teatru cu siluete ale personajelor. Materialul este foarte util în evaluare: copiii își formează reprezentări cu privire la satul românesc de odinioară, portul popular, obiecte arhaice, ocupații, obiceiuri. Acest decor este cadru pentru 3 povești îndrăgite („Fata babei și fata moșneagului”, „Punguța cu doi bani” și „Ridichea uriașă”) și mă ajută să fixez împreună cu copiii succesiunea evenimentelor în poveste, valori umane precum: hărnicie, cinste, bunătate, adevăr, ajutorare, recunoștință, curaj.

Uneori copiii își exerează creativitatea și flexibilitatea cognitivă, deoarece își folosesc imaginația pentru a modifica „scenariul” mergând foarte mult spre spontaneitate și improvizație. Ei dau astfel un farmec nou poveștii și învață să transmită un mesaj, alegându-și cu grijă cuvintele.

Povestea influențează, educă, creează, vindecă. Iar actorul este povestitorul ideal. El deja își cunoaște propriile limite, deține o varietate largă de forme de exprimare, își stăpânește emoțiile.

Teatrul de păpuși este una din cele mai vechi forme de artă dramatică, înregistrată pentru prima dată în Grecia Antică. Tuturor ne place teatrul de păpuși, fie că suntem copii, adulți sau bunici. Acest tip de spectacol dramatic are un farmec aparte, ce reușește să atragă atenția copiilor într-un mod unic, să îi țină atenți pentru o perioadă lungă de timp. Tocmai de aceea, am planificat și realizat incursiuni în lumea unui teatru adevărat cu spectacole minunate – Teatrul de Păpuși Gulliver Galați. Călătoria Măcin – Galați, cu tot cu trecerea anevoioasă a Dunării cu bacul, este o experiență minunată pentru copiii grădiniței noastre, dacă ne gândim la întâlnirea cu actorii minunați și păpușile lor fermecate, cu scena și sala de spectacol.

Banea Laureta Speranța

Grădinița cu PP nr. 4 Măcin, jud. Tulcea